

obmezila. Obsahujeť vlastníctví moc vlastníkovu podstatou a užitky věci podle své vůle vládnouti (§ 354 obč. zák.), a § 358 obč. zák. ustanovuje, že, bylo-li vlastnické právo obmezeno buď zákonem aneb vůlí vlastníkovou, nepřestává býti úplným, t. j., že vlastník má právo, věci svou svobodně nakládati a vládnouti a že může věci podle vůle užívat, neb i bez užitku nechat (§ 362 obč. zák.). Neopodstatněn je tedy závěr odvolacího soudu, že, obmezila-li se žalovaná na chození a ježdění po parcele, dala tím jasně najevo, že chce nadále na ní jen vykonávati služebnost chůze a jízdy a že se jinak vlastníctví k pozemku vzdala, takže žalobkyně držebními činy v rozsudku blíže uvedenými vyčerpávala vlastní okruh vlastnického oprávnění a, pokračujíc v této držbě po dobu zákonem stanovenou, nabyla vlastnického práva vydržením. Odvolací soud přehlíží zásadu § 472 obč. zák., podle níž žalovaná nemohla na vlastním pozemku vykonávati služebnost. Žalovaná promlčením nepozbyla práva vlastnického, i když snad za to měla, že pozemek náleží jinému, nebo že je veřejným statkem, jen když vskutku vlastníci pozemku byla a obsah práva vlastnického objektivně vykonávala. Zjištěno-li, jak svrchu uvedeno, že žalobkyně neměla výlučnou držbu celého sporného pozemku a že vedle ní též žalovaná na tomto pozemku (až na určité částice) vykonávala držbu a že tento pozemek vlastnicky přísluší a je připsán žalované, nemohla držba žalobkyně vésti k vydržení vlastnického práva v její prospěch (Gl. U. N. F. 7920), nýbrž mohla žalobkyně nejvýše nabýti určitých služebností, pročež žalobní žádost není opodstatněna.

Čís. 13246.

Tím, že se dal odsouditi rozsudkem pro zmeškání k zaplacení premie z pojišťovací smlouvy proti škodám z povinného ručení, uzavřené jinou osobou za něho bez řádného zmocnění, a dopustil i vedení exekuce, neschválil vlastník auta mlčky pojišťovací smlouvu.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 1503/32.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném zaplacení premie za auta, jež prý, byv zmocněn žalovaným, pojistil u žalobkyně syn žalovaného Bohumil P. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, ježto nebylo prokázáno, že žalovaný zmocnil svého syna k uzavření pojišťovací smlouvy. V otázce, o niž tu jde, uvedl N e j v y š š í s o u d v

d ů v o d e c h :

Zbývá jen otázka, zda žalovaný dodatečně podle § 1016 druhá věta obč. zák. schválil pojišťovací smlouvu mlčky podle § 863 obč. zák. tím, že se dal odsouditi již dříve rozsudkem pro zmeškání k zaplacení dřívější premie a dopustil i vedení exekuce, nebo, zda z pojišťovací smlouvy měl zisk a zda žalující strana z toho důvodně mohla souditi na souhlas

žalovaného, že jest pojistníkem. Právní moc rozsudku se vztahuje jen k žalobnímu nároku, nikoliv k právnímu poměru, z něhož byl žalobní nárok vyvozen a mohl by právní poměr nabýti hmotněprávní moci jen za podmínek § 236 (§ 259) c. ř. s. (srovnej rozhodnutí č. 1914 a 5316 sb. n. s.). Rozsudek pro zmeškání nenahrazuje v souzeném případě mlčky schválení právního poměru podle § 863 obč. zák., neboť úmysl takový žalovaný neměl, jak bylo zjištěno z výpovědi svědka Bohumila P-a. A ani zevně na pojišťovnu nemohlo toto opomenutí žalovaného co do významu a účinnosti jeho ani podle zásad poctivého styku (§ 863 druhý odstavec obč. zák.) působiti jako projev dodatečného schválení pojišťovací smlouvy, ano jest zjištěno, že svědek Bohumil P. sám platil pojišťovací premii i onu dříve zažalovanou a že v roce 1930, tedy před podáním nynější žaloby, vypověděl vlastním jménem pojištění jednoho auta, jež otec prodal a nemohla proto ani pojišťovna míti důvodně za to, že jsou odstraněny v souvislosti se shora zmíněným obsahem pojišťovacího návrhu veškeré pochybnosti o tom, zda žalovaný svým jménem pojišťovací smlouvu schválil.

Čís. 13247.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

V řízení před odvolacím soudem ve sporech pracovních nelze ani obdobně použítí předpisů §§ 461—501 c. ř. s. Neplatí zejména předpisy §§ 482—493 c. ř. s. o ústním odvolacím jednání, nýbrž odvolací soud má konati přelíčení podle všeobecných předpisů o ústním jednání. O sepsání protokolu platí předpisy §§ 207—217 c. ř. s., nikoliv ustanovení §§ 493 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 2114/33.)

Pracovní soud zamítl žalobu o zaplacení 35.000 Kč. Odvolací soud vyhověl částečně odvolání a uznal žalovanou povinnou zaplatiti žalobci 11.685 Kč.

Nejvyšší soud vyhověl dovoláním obou stran potud, že zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji podle § 33 zák. ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Rozsudek odvolacího soudu napadají dovoláním obě strany, žalobce potud, pokud jím byla žalobní žádost zamítnuta, žalovaná potud, pokud bylo žalobě vyhověno. Jest tudíž napaden celý rozsudek. Obě strany uplatňují mimo jiné též vadnost odvolacího řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. a dovolací soud považuje za vhodné, by se obíral především s tímto dovolacím důvodem. Jde o pracovní spor o hodnotu vyšší než 300 Kč. Pro takové spory nařizuje § 33 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., že se věc projednává před odvolacím soudem znovu v mezích určených